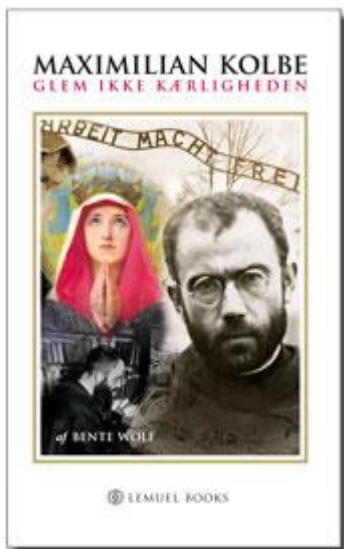

Anmeldelse af bogen: "Maximilian Kolbe - glem ikke kærligheden"

Birgitte Lange
Oktober 2012

I Auschwitz sommeren 1941 skjer følgende: En fange lykkes i å flykte og kommandanten beordrer 10 fanger til å lide sultedøden som straff. En av de ti utvalgte fangene, Franciszek Gajowniczek, roper: "Min kone og mine barn. Jeg kommer aldri til å se dem mer." Fransiskanermunken Maximilian Kolbe tilbyr seg å ta Gajowniczeks plass. "Jeg ønsker å dø i stedet for denne fangen" sier Kolbe og trer frem. Kommandanten godtar nølende Kolbes anmodning. Kolbe og de ti andre fangene blir plassert i en liten celle. Koble ber for sine

medfanger, han oppmuntrer til sang og bønn og fangene som ikke er i disse cellene hører sangen i mange dager. Cellen forvandles til et kloster. Kolbes ledelse av de dødsdømte fangene merkes i hele leiren og gjør dypt inntrykk på alle som hører sangen og bønnene. Etter to uker blir Kolbe drept av en giftinjeksjon. Et øyenvitne fortalte senere at i denne mest bestialske del av Auschwitz hvor fangene langsomt ble tært bort av sult og tørst, var det som om «Gud i en ydmyk fransiskanerprests hjerte var steget ned i det mørkeste mørke.» Franciszek Gajowniczek overlever og fortelle historien om Kolbe etter krigens slutt. Maximilian Kolbe ble helgenkåret av Pave Johannes Paul II på Petersplassen i 1982 med blant annet Gajowniczek tilstede.

Men hvem var munken Maximilian Kolbe?

Dette forsøker Bente Wolf å finne ut av i den lille boken "Maximilian Kolbe – glem ikke kærligheden" (Lemuel books) fra 2010. Hun skriver om Kolbes barndomsliv i Polen, hans inntreden i klosterverden og hans bygging av det store klosteret i Niepokalanowi i Polen hvor det ble utført viktig og omfattende diakonalt arbeid under Kolbes ledelse. Wolfe ønsker å formidles Kolbes grunnleggende budskap. I følge Wolf er dette et liv i "kærlighet og selvforglemmende tjeneste." Kolbes tilnærming til det diakonale arbeidet fortsatte i stort omfang etter hans død, både i Polen og i Japan

Hele sitt liv viet Kolbe seg til tjeneste for andre og til å spre Guds kjærlighet til hele verden. Sentralt for ham var hjertets «kjærlighet uten grenser». Bente Wolf skriver at hans usedvanlige lysende intelligens ble forbundet «med et åpent, følsomt hjerte som på dypere og dypere nivåer rommer og utstråler den ubetingede, favnende og medfølende kjærlighet», og at han i det som kanskje var menneskehetens ondeste øyeblikk evnet å «elske betingelsesløst og uten grenser.» Han formidlet «Kristi brennende, sammensmeltende kjærlighet inn i de forvrengte kollektive bevissthetslag i menneskeheten». På den måten ble han et redskap for «den kraft som motstår og litt etter litt forvandler all ondskap og mørke».

Denne lille boken om Kolbe er en rørende og mektig bok på samme tid. Det er en bok om Polen slik landet var på 1920-30 tallet og hvilke betingelser Maximilian Kolbe vokste opp under. Det er en bok om en enestående mann og hans kraft, livskraft og tro på Guds kjærlighet til menneskene. Det er også en bok om Kolbes dedikasjon til Maria. Det er en bok til å bli berørt av og inspirert av i tillegg til dens viktige historiebidrag